

I v únoru můžete hlasovat pro šestici písní ve **Folkových stupních Countryradia** na [webových stránkách](#)

této stanice a poslechnout si je můžete vždy

v neděli od 21 hodin

ve vysílání, dvě jsou postupující z minulého měsíce a čtyři jsou novinky. Ty vám zde představím.

Jarda Svoboda

(z Trabandu) natočil CD převážně sólových písní s nejasným titulem - na bookletu je

Píseň Solomanova

, na obalu pak pouhé

Solo

. Posluchači, vyber si. Důkaz, že by se švec měl držet svého kopyta a nefušovat do díla grafikům a autorům obalů, protože si obal i booklet tvořil sám interpret. V písních na CD Jarde Svoboda nezapře, že jablko nepadá daleko od stromu, a s čím zacházíme, tím také scházíme. Deset skladeb, které jakoby Traband kolektivním hlasováním odmítl, a tak si je Jaroslav natočil sám. Traband z toho všude ční, bohužel ne však plný zvuk s jiskřivým nápadem i provedením, jak jsme u Trabandu zvyklí. Prostě jako by se nesešli muzikanti a točit bylo třeba, protože studio je drahé a obsazené. Kdo na Traband chodil kvůli sólistovi, bude spokojen, dostane čistou esenci té muziky, kdo chtěl více, bude trochu zklamán zvukovou i inspirační šedí. Není to špatná deska, jen prostě sólista nepřekročil svůj stín (

Slova

,
Kristýno

). A tam, kde se o to pokusil, jako by šlápl na stín Hradišťanu (

K horám

). Navíc trošku uspává, kombinace pokory a posvátné úcty je prostě smrtící. I výstavba jednotlivých písní je podle jednotné šablony – zpěv před muzikou. A pak ještě uslyšíte

„bory šumí, jak jen to umí“

a úplně nadskočíte. A tak nejlépe z alba vychází soutěžní

Otče ohně

.{desky 1425}

Tomáš Kočko & Orchester pokračují ve vytváření staroslovanské moravskoslezské

Potěmkinovy vesnice lidové tvorby i na desce

Velesu. O tvorbě

tohoto autora již bylo napsáno dost a nezávidím hudebním vědcům, až budou třídit hudební odkaz přelomu tisíciletí a objeví tohle. Ovšem krkolomné slovní kombinace typu

„Karmínově houpavý svět, písně rytmu srdce...“

prokážou, že se jedná jen o nepochopení lidového odkazu, nikoliv jeho rozvíjení. Lid by

takováhle slova z úst v písních nevypustil. Z hudebního hlediska bych žánr charakterizoval jako „pompézní folklór“ nebo „heavy metal lidové písně“. Nechybí ovšem i místní atributy, tentokrát v podobě

...“a jen vítr od Lysé chladí obě horké hlavy...“

, (kde jsou časy Goduly, že) ovšem pak následují písek pouští a šelmy šavlozubé. Fakt je, že zásoby překvapení Tomáš Kočko nevyčerpal, skladba

Jarovít

, jako vystřižená z nějakého budovatelského recitačního pásma padesátých let, vás vzruší

podobně, jako pozvánka na brigádu. Soutěží titulní

Velesu

{desky 1421}

Na desku **Martiny Trchové** jsem byl docela zvědav. Popovídat si o desce přímo s autorkou se mi nepovedlo, a tak mi nezbylo než se porcí pulsující, mírně jazzové, ale přesto stále folkové muziky prokousat sám. Hned úvodní (a také ve Folkových stupních soutěžní)

Domů do Manin

má pro nás skoro rodilé Holešovičáky podivnou vazbu „do Manin“, ale budiž. Písnička má napětí od začátku do konce a tak hned na počátku desky uslyšíte i její vrchol. Ve srovnání s touto písničkou pak

Balkonové blues

působí bezradně a vzhledem k tomu, že se v ní vyskytuje smíchovský balkon, moje pochybnosti o výše uvedené slovní vazbě ještě víc rostou. Martina Trchová klade především důraz na texty po spíše formální a pocitové stránce (po obsahové stránce je fascinována vanami a byty). Texty výrazově pestré, poskytující barevné obsahové obrazy a srovnání (např. skladba

Strach

) a neotřelé obraty, někdy složitě uchopitelné, které nám dávají nahlédnout do zřejmě trvale hledajícího nitra zpěvačky a autorky (např. píseň

Pole setá cizím mákem

), nenabízející hotová řešení, ale spíše otázky, nadhozené náznaky a pochybnosti a tam, kde čekáme jasné slovo se zpěvačka odmlčí a udržuje posluchače v napětí. Dlužno konstatovat, že tak činí hlasem bezchybným, se zajímavou barvou, takže když už nemáte sílu se prodírat houštím metafor, prostě si jen necháte uchu lahodit ten hlas. Martina Trchová umí ale i jiné polohy – trošku kupletovité

Holešovické paničky

, nebo superkrátký titulní

Holobyť

, který je jakoby z jiného technosvěta, díky použité instrumentaci. I když je tak mimo žánr, je asi nejsilnější (i když nejkratší) skladba desky. Trochu vzbuzuje i naděje, že by se ještě mohlo dít něco podobného, ale

Holobyť

zůstal na dlouhou dobu osamocen. Až v závěru u mírně swingových

Věcí v pohybu

zase ožijete. Tak tu máme cca tři tváře jedné zpěvačky, z hlediska počtu skladeb ale nerovnoměrně rozložené. Mimochodem, jakkoliv je to především sólová deska zpěvačky, doprovodní muzikanti se činí jak nejlépe dovedou, a zejména výkony kontrabasisty Radomíra Polívky jsou zaznamenání hodné. {desky 1424}

Čtvrtou únorovou novinkou je deska skupiny **Huménečko Vrba**. Po dramatickém poslechu předchozích tří desek je to vcelku klidně plynoucí říčka muziky, trošku inspirované lidovou tvorbou, trošku přáteli rockery a obratně vyvažující jednotlivé atributy písni. Kdo chce folklór, dá si úvodní

Huménečko,

softrockové posluchače zaujme následující titulní (a soutěžní)

Vrba

, filosofující příznivce uspokojí hned další

Kam se dát

a tak se to na desce střídá. Kapela zná své možnosti a díky instrumentaci s využitím cimbálu

Únorová čtyřka

Napsal uživatel Miloš Keller
Pondělí, 13 Únor 2017 22:06

má nezaměnitelný zvuk. Většina skladeb se nese ve středním tempu, nechystá žádná překvapení, naopak, skladby mají předvídatelný vývoj i výstavbu a mnohé svádějí i k zanotování si. Deska nabídne 13 melodických nekomplikovaných skladeb s adekvátními texty, inspirovanými spíše vztahy mezi lidmi než niternými pocity, písňe nepokoušející se žánr nikam převratně posouvat, překračovat a bourat hranice a šokovat posluchače, ale využívající jeho možnosti k potěše muzikantů i posluchačů.{desky 1457}